

Arrest

nr. 265 099 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 februari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot in functie van de referentiepersoon, van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 27 juli 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52 §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/02/2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan als echtgenoot in functie van de genaamde K.i N. (RR X) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 12 1980.

De familieleden bedoeld in het eerste lid 1°, moeten bewijzen dat de Belg 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische werden de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijzen van stortingen van een ziekte-uitkering op de rekening van de Belgische echtgenote dd 28/04/2021 (1614 08 euro); dd 29/03/2021 (1341 ;36 euro); dd 24/02/2021 van 1192,32 euro

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de Belgische echtgenote een gemiddeld inkomen heeft van 1382,58 euro. Dit betekent dat zij niet beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon met gezinslast, hetzij heden 1628,83 euro.

Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter, opgemaakt op 08.02.2021, uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. Dergelijke bewijzen werden echter niet voorgelegd. Aan de hand van het voorgelegde bewijs van huisvesting, nl een huurcontract van de sociale huisvestingsmaatschappij, blijkt reeds dat betrokkene een huurprijs van 410,87 euro diende te betalen sedert 01/12/2016. Indien we hiermee reeds rekening houden dan heeft betrokkene nog een maandelijks bedrag over van 971,71 euro voor het betalen van alle andere vaste en variabele kosten, zoals verzekeringen, mobiliteit, telefoon/GSM, voeding, kleding enz. Bovendien kunnen we stellen dat wanneer de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft waarvan de basishuur werd aangepast aan haar inkomen (de basishuurprijs werd vastgesteld op 800 euro), er reeds kan worden gesteld dat de referentiepersoon een bescheiden inkomen heeft.

Vandaar dat alles in beschouwing genomen het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, gezien de persoonlijke levenskost van betrokkene en de referentiepersoon, het verblijfsrecht alsnog toe te staan.

De beschikbare bestaansmiddelen van de Belg zijn heden reeds ontoereikend. Wij hebben onvoldoende garanties in het dossier dat de referentiepersoon kan voorkomen dat zij en haar echtgenoot om sociale bijstand moeten verzoeken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier — redelijkheidsbeginsel

De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 ° (art 40 Wet 15/12/1980) moeten bewijzen dat de Belg :
1° beschikt over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14 par. 1,3° van de RMI-wet van 26 mei 2002 zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van bedoelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit leefloon, maatschappelijke dienstverlening, kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking, indien de Belg aantoont dat hij effectief werk zoekt.

De volgende documenten werden voorgelegd :

- bewijzen van storting van een ziekteverzekering op de rekening van de Belgische echtgenote dd 28/04/2021 (1614,08 euro) dd 29/03/2021 (1341,36 euro) dd 24/02/2021 van 1192,32 euro.

.. de Belgische echtgenote heeft een gemiddeld inkomen van 1382,58 euro.

Dit betekent dat zij niet beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon met gezinslast, hetzij 1628,83 euro.

Overeenkomstig art 42, part, tweede lid, dient een behoefteanalyse te worden gemaakt bij ontoereikende bestaansmiddelen.

Op de bijlage 19 ter dd 08/02/2021 werd uitdrukkelijk opgenomen dat :

" voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienden de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden "

Dergelijke bewijzen werden echter niet voorgelegd.

Aan de hand van het voorgelegde bewijs van huisvesting, nl en huurcontract sociale huisvestingsmaatschappij, blijkt reeds dat betrokkene een huurprijs van 410,87 euro diende te betalen sedert 01/12/2016. Indien we hiermede reeds rekening houden dan heeft betrokkene nog een maandelijks bedrag van 971, 71 over telefoon/GSM, voeding, kleding enz

Bovendien kunnen we stellen, dat wanneer de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft waarvan de basishuur werd aangepast aan haar inkomen (de basishuur werd vastgesteld op 800, 00 euro) er reeds kan worden gesteld dat de referentiepersoon een bescheiden inkomen heeft.

Vandaar dat alles in beschouwing genomen het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40 ter van de wet van 15/12/1980, gezien de persoonlijke levenskost van betrokkene en de referentiepersoon, het verblijfsrecht alsnog toe te staan.

De beschikbare bestaansmiddelen van de Belg zijn heden reeds ontoereikend.

Wij hebben onvoldoende garanties in het dossier dat de referentiepersoon kan voorkomen dat zij en haar echtgenoot om sociale bijstand moeten verzoeken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 om verblijfsrecht te krijgen in België op basis van gezinshereniging.

Er wordt in casu niet betwist dat de inkomsten stabiel en regelmatig zijn.

De gemachtigde stelt zondermeer dat de bestaansmiddelen van de Belg heden reeds ontoereikend zijn; Deze redenering is op niets gesteund. Nochtans beschikt de referentiepersoon over een ziekte-uitkering, waarvan het bedrag normaal is en die geacht wordt voldoende te zijn. Zij niet afhankelijk van het OCMW.

Het is niet omdat men een sociale huurprijs betaalt, dat de rest- inkomsten om te voorzien in het levensonderhoud onvoldoende zijn.

Het tegendeel is waar. Het betalen van een sociale huurprijs (minder dan op de privé markt) geeft meer financiële draagkracht om te voorzien in het levensonderhoud.

Er werd dan ook aan verzoeker inderdaad middels de bijlage 19 ter gevraagd om bijkomende informatie mee te delen.

Verzoeker deed mee

- een huurcontract van de sociale huisvestingsmaatschappij, waaruit blijkt dat de maandelijkse huurprijs, 410,87 euro bedraagt.

Op basis van de inkomsten en de huurovereenkomst met de sociale huisvestingsmaatschappij, komt de gemachtigde van de Staatssecretaris tot het besluit dat er onvoldoende garanties zijn in het dossier dat de referentiepersoon kan voorkomen dat zij en haar echtgenoot om sociale bijstand moeten verzoeken. Deze motivatie van DVZ, hoewel inderdaad wel gebaseerd op de meegedeelde inkomsten van de referentiepersoon blijft louter speculatief.

Men kan immers niet met zekerheid stellen, zelfs niet met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het gezin ten laste zal komen van het sociaal zekerheidsstelsel - het OCMW.

Feit is dat verzoeker en zijn gezin geen beroep doen op steun van het OCMW.

Volgens de Europese richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van " stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat "

Volgens het Hof van Justitie gaat dit niet om bijzondere, individueel bepaalde of occasionele sociale bijstand maar om algemene, structurele sociale bijstand. (HvJ C-578/08 Chakroun)

In België kan een gezin met een inkomen van minstens 100% van het leefloon tarief' persoon met een gezin en laste' niet structureel ten laste vallen van de sociale bijstand in de zin van de Europese richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Het gaat inderdaad om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet om bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of op inkomsten ondersteunende maatregelen.

Uit de vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis in casu richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden.

In casu bedragen de gekende inkomsten, mn de ziekte- uitkering van de referentiepersoon voor de maand :

- april 2021 1.614,08 euro
- maart 2021 : 1.341,36 euro
- februari 2021 (korte maand) 1.192,32 euro

Inzake ging de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig te werk bij de juiste begroting van de inkomsten van de referentiepersoon.

Aan de hand van de meegedeelde stukken kon hij nochtans op basis van het vermelde dagbedrag en rekening houdend met een 6 dagen /week vergoedingsstelsel, komen tot een berekening van het juiste jaarinkomen om vervolgens te beoordelen of de referentiepersoon en zijn gezin in aanmerking zouden kunnen komen voor maatschappelijke dienstverlening — leefloon — op basis van de RMI wet van 26 mei 2002.

Op foutieve wijze heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met een gemiddeld maandelijks inkomen, berekend op basis van de inkomsten van drie maanden, waarin de korte maand februari vervat zat.

Vanaf januari 2021 bedraagt het leefloon voor een persoon die samenwoont met een gezin te laste : 11.181,13 euro op jaarbasis; zijnde 1.330,74 euro/ maand.

Op basis van deze gegevens, die de gemachtigde van de Staatssecretaris behoorde te weten , kan men alleen maar tot het besluit komen dat verzoeker en de referentiepersoon niet in aanmerking en zeker met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, niet in aanmerking komen voor de toekenning van een leefloon door het OCMW.

De inkomsten voor de maanden april 2021 en maart 2021 bedroegen al meer dan het leefloon. Het is alleen het inkomen van de korte februari 2021 dat minder bedraagt dan het leefloon; doch bij toekenning van het leefloon gaat men uit van de inkomsten op jaarbasis.

Daarbij is het bedrag van de uitkering van de referentiepersoon, berekend op basis van het bedrag voor een alleenstaande en niet op basis van de bedragen toekomende aan gezin met een persoon ten laste.

Het is dus duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de gegevens die hij kon kennen. Hierdoor ging hij onzorgvuldig te werk en kwam hij tot onredelijke besluiten. Het middel is gegrond.

Uit de stukken van het dossier volgt dat de referentiepersoon een woning huurt bij een sociale huisvestingsmaatschappij en een maandelijks huurprijs betaald van 410,00 euro voor een woning waarvan de basishuurprijs, 800 euro/maand bedraagt.

Van zodra verzoeker en de referentiepersoon officieel kunnen samenwonen, zal deze huurprijs herzien worden rekening houdend met de samenwoning en inkomsten van verzoeker.

Zolang verzoeker geen inkomsten heeft, zal dit aanleiding geven tot een vermindering van de huurprijs; zodat er meer beschikbare inkomsten zullen zijn om de voorzien in de overige basisbehoeften.

Ook met deze gekende gegevens werd geen rekening gehouden door de gemachtigde de Staatssecretaris, die aldus zijn berekeningen op basis van de huidige situatie - de referentiepersoon wordt als alleenstaande beschouwd zonder gezinslast - projecteert op de gewijzigde toekomstige situatie.

Hierdoor ging de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig te werk en kwam hij tot onredelijke besluiten.

Het middel is gegrond.”

2.2.1. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van

het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Waar verzoeker aanvoert dat het oordeel dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn nergens op steunt, blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag inkomstbewijzen voorlegt voor de maanden februari, maart en april 2021, ten belope van, respectievelijk: 1192,32 €, 1341,36 € en 1614,08 €.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij op basis van het dagbedrag van de ziekte-uitkering van de referentiepersoon het gemiddelde jaarinkomen kon vaststellen op basis van de inkomsten. Zo meent verzoeker dat werd nagelaten rekening te houden met het feit dat de maand februari korter was, waardoor de uitkering lager uitviel, terwijl het jaargemiddelde van de uitkering wel degelijk zou volstaan om aan het vereiste van de voldoende bestaansmiddelen te voldoen. Verzoeker wijst erop dat hij sinds januari 2021 samenwoont met de referentiepersoon, zodat diens uitkering 11.181,13 € op jaarbasis bedraagt. Dit komt neer op 1330,74 € per maand, zodat het inkomen voor de maanden maart en april 2021 al meer bedroeg dan het het leefloon.

Samen met wat de verwerende partij antwoordt in de nota met opmerkingen, merkt de Raad op dat het maandelijks leefloon vanaf 1 januari 2021 669,58 € bedraagt voor een samenwonende persoon, 1004,37 € voor een alleenstaande en 1351,36 € voor een persoon die samenwoont met een gezin ten laste. Verzoeker diende als samenwonende met zijn echtgenote in de zin van artikel 14, § 1, vierde lid, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie aldus aan te tonen dat de referentiepersoon beschikte over 120% van het leefloon, wat neerkomt op 1628,33 € per maand. Aldus blijkt dat wel degelijk terecht werd gemotiveerd dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat hij met dit bedrag voldoet aan deze financiële drempel, ook niet in de maanden maart en april 2021, toen de bedragen hoger waren. Verder merkt de Raad op dat het de aanvrager van het verblijfsvoordeel is die de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven. De verwerende partij dient aldus geen prognoses te maken met betrekking tot het jaarinkomen van de referentiepersoon, maar haar beslissing te stelen op basis van de stukken die werden voorgelegd.

Met betrekking tot de behoefteanalyse en vervat in artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet motiveert de bestreden beslissing dat er 410,87 € wordt betaald aan sociale huur en derhalve nog een maandelijks bedrag overblijft van 971,71 € voor de andere kosten zoals verzekering, mobiliteit, telefoon, gezin, voeding en kleding. De beslissing motiveert ook dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft, waarbij de basishuurprijs van 800 € werd aangepast aan het inkomen, zodat de huurprijs 410,87 € bedraagt, wat aanwijst dat het gaat om een bescheiden inkomen.

De Raad acht de motivering dat er onvoldoende garanties zijn dat de referentiepersoon kan voorkomen dat zij en haar echtgenoot op sociale bijstand moeten verzoeken, gelet op deze elementen, niet kennelijk onredelijk. Verzoeker toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker wordt ook niet bijgetreden waar hij betoogt dat er met absolute zekerheid moet worden vastgesteld dat hij ten laste van de sociale bijstand zal komen. Verzoeker toont niet aan dat op onredelijke wijze werd geoordeeld dat er een onvoldoende garanties zijn dat de referentiepersoon kan voorkomen dat zij en haar echtgenoot om sociale bijstand verzoeken.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT